äntud ollid, ta seljast lasnud ärrawõtta, ja siis tedda senna saatnud; majaissand, kelle jures Kristow ellas, olli ommalt polelt ühhe tekki lapse ülle lautanud.

Kristow olli warsi walmis, kõik armastust Samaria mehhe kombel waese lapse wasto täitma. Ta lassi tedda omma tuppa wodisse kanda. Arst palluti senna, kes ta pea hawad kül sured ning hirmsad, agga siiski mitte surretawad leidis ollewad ja issegi sedda raskest hawatud silma lotis parranewad. Hawad saiwad puhtaks pestud ja kinniseutud, ja arst arwas ka, et se ninnestusse wärki unni, mis sees haige olli, mönne päwa pärrast temmast saaks ärralahkuma ja ta ihhojõud peagi jälle kosjuma. Ommeti tulleks sedda kässiwart, kelle peale se meleto jalgega olli tallanud, kõige töränkuse eest eddespiddi hoida.

Kui teisel päwal weike haige jälle parremaks sai ja möistma hakkas ja omma terwe silmaga ennese ümber watas, siis nähti tedda selle ülle immetellewad, mis temmaga olli sündinud. Enne olli ta pimmedas lautas kameelide pöhhu peal maggand, nüüd olli ta puhta wodi sees kännas toas, kuhho päike aknast ta peale paistis; temma körwas maddala laua peal seisis riistapu kauni magguga jomaajaga, ta parrem silm olli kinni-

seunud, ja ta parrem kässi lahhas. Kristow olli tedda ukse prao läbbi tähhele pannud. Ta astus ta jure kambrisse, räkis temmaga Italiakele mönned lahked tröstlikkud sönnad. „Sinna jääd," ütles ta, „sest ajast minno jure; minna ollen sind so endise issanda käest lahtiostnud; kui ja agga hea ning sönnakulelik olled, siis ei tahha ma sind mitte kui pärris orja, waid kui omma last piddada."

Poisike naeratas lahkeste, tõstis otsego Jummalat kites kät taewa pole, tännas siis ka nörga healega omma heateggiat. Ni head pölwe polnud waesel Jussuwil ammust ajast mitte olnud, kui selle hea mehhe jures, kelle otsa ta nüüd röömsa ja lahke pallega wahtis, nenda kui meie kord pärrast surma hea inglite otsa same watama, kes meid, kui siin Jummalat kardame ja armastame, Temma jure taewa kandwad.

Kristow olleks omma kaswandiko käest mönda temma issamaast, suggulõssast ja endiste aastate leost järrelpärrind nipaljo kui laps sest weel mäletas; agga Jussuw olli temma melest weel liig nödder haigusest. Sepärrast püdis Kristow ennam armastuse teggude kui sönnade läbbi waese lapsega kõneleda ja mötles ikka Jesuse sönnade peale: „Mis teie ial ühhele neist wäeti-